

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ

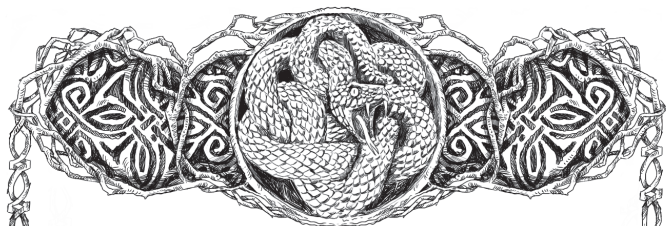
ROZCESTÍ KRKAVCŮ

LEONARDO

LEONARDO
PETŘVALD

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ

ROZCESTÍ KRKAVCŮ

ROMÁN
O GERALTOVI

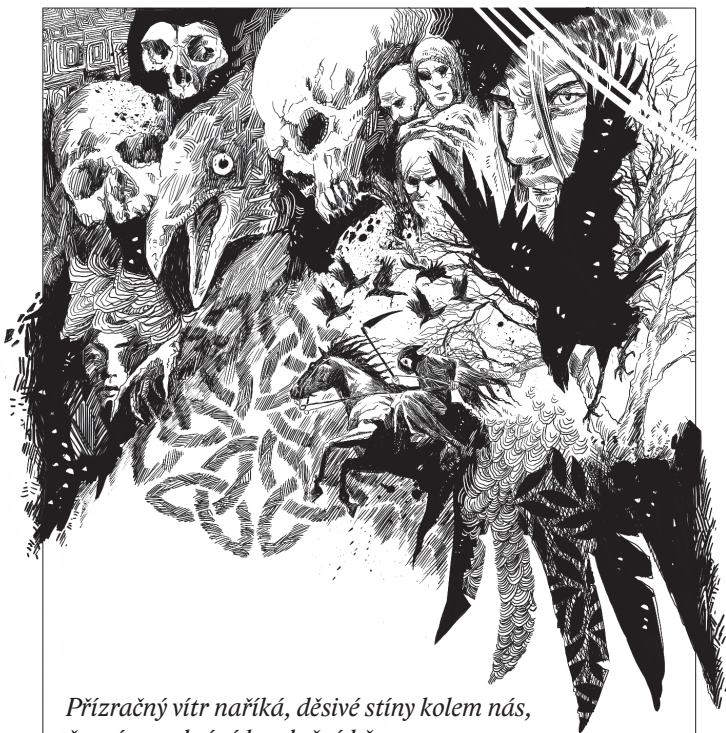
LEONARDO
PETŘVALD
2025

Andrzej Sapkowski
ROZDROŽE KRUKÓW

Copyright © 2024 by Andrzej Sapkowski
Translation © 2025 by Stanislav Komárek
Cover Art © 2025 by Michal Ivan
Illustrations © 2025 by Jana Komárková
For Czech Edition © 2025 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-7477-088-3
ISBN PDF: 978-80-7477-089-0
ISBN ePub: 978-80-7477-090-6
ISBN Mobi: 978-80-7477-091-3

Distribuce knih nakladatelství Leonardo: brokilon@brokilon.cz

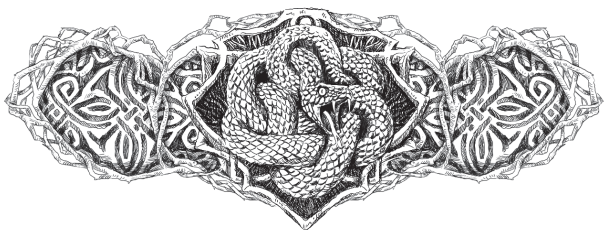
*Prízračný vítr naříká, děsivé stíny kolem nás,
černá noc skrývá krvelačný běs.
Blíží se zkáza plíživá, o spásu žádat už je čas,
na pomoc rychle, zaklínači, spěš!*

*Ozvěnou v dáli zaznívá oběti nářek nevinný,
v náruči noci chladné je snění.
Rudá krev skrápí kameny, bělostnou kůru březoví,
zaklínač stále není tu, není.*

Anonymní balada, kolem 1150 p. R.

*Nevzpomínej však na hříchy mého mládí, na má pře-
stoupení.*

Žalm 25; 7

Kaedwen jest země mezi hory Dračí od severu, hory Siné od východu a pralesy neprostupné od západu vsazena. Dědiční králové z rodu Toppů tam panují. Počáteční město sídelní ve starobylém Ban Ardu měli, leč toto město v roce 1130 post Resurrectionem král Dagread čarodějům pro jejich školu daroval, kdežto metropoli přesunul do Ardu Carraigh ve středu země ležícím.

Další významnější sídla v Kaedwenu jsou Ban Fearg, Daevon, Ban Fillim a Ban Gleann.

V erbu Toppů a celé země jest od nepaměti jednorožec – d'or, licorne effrayée de sable. Vedle korunního panství Kaedwenu náležejí ke království rovněž pohraniční území nazývaná markrabství či marky. Ty spravují markrabí čili hrabata dědičná anebo králem ustanovená. Tyto oblasti jsou jakýmsi předpolím a postupují ustavičně dále, aby nová teritoria pro Kaedwen dobývaly a elfům silou odnímalý, hranice posouvaly a své znaky id est marky na podmaněném území stavěly. Kaedwenské marky jsou Západní, Horní, Jezerní a Dolní.

Baldwin Adovardo,
Regni Caedvenie Nova Descriptio

KAPITOLA PRVNÍ

Geralt se navzdory upřímné snaze, přitom ze spíše závažných důvodů, nedokázal na fojtovu řeč soustředit. Veškerou jeho pozornost upoutala velká vycpaná vrána na fojtově stole. Stála na podstavci ze zeleně natřené hlíny, do níž měla zabořené obě nožky, a zírala na zaklínače skleněným okem. Přestože vypadala jako živá, nemohla v žádném případě živá být, o tom nebylo pochyb. Proč ale, divil se Geralt, na něho vrána už několikrát mrkla svým skleněným okem? Bylo to kouzlo? Pravděpodobně ne, protože jeho zaklínačský medailon se ani nepohnul, ani nezavibroval, ani jednou, ani trošičku. Byla to tedy halucinace? Přelud? Vyvolaný snad tím, že schytl pár ran do hlavy?

„Zopakuji otázku,“ zopakoval otázku fojt Bulava. „Zopakuji, i když to nemám ve zvyku.“

Fojt Bulava Geralta už několikrát ujistil, že nemá ve zvyku něco opakovat. Přesto opakoval znovu a znovu. Vůčihledně se mu to líbilo, jakkoliv to neměl ve zvyku.

„Zopakuji svoji otázku: o co opravdu šlo? Cos měl proti tomu dezertérovi, že jsi ho tak šeredně posekal? Nějaká dávná zášť? Totiž abys věděl, nevěřím, že ti šlo o toho kmána a neposkvrněnost jeho dcery, když jsi jim pospíšil na pomoc jako nějaký podělaný bludný rytíř.“

Vrána mrkla. Geralt zahýbal rukama svázanýma za zády a snažil se povzbudit krevní oběh. Provaz se mu bolestivě zařízl do zápěstí. Za sebou slyšel těžký dech vesnického biřice. Ten dráb stál přímo za ním a Geralt si byl jistý, že jen čeká na záminku, aby ho mohl znovu udeřit pěstí do ucha. Fojt Bulava zafuněl, rozvalil se v křesle a vypnul břicho v sametovém kabátci. Geralt se díval na

přední stranu kabátce a rozeznával, co fojt jedl dnes, včera a předevečirem. A že přinejmenším jeden z těchto pokrmů byl s rajčatovou omáčkou.

„Myslel jsem,“ promluvil posléze fojt, „že nikoho z vás zaklínačů už nikdy neuvidím. Žádný nový zaklínač se tu neobjevil už celá léta. Povídali, že ve sto čtyřicátém devátém roce tam v horách jen málokdo vyvázl životem. Potom šla zvěst, že i ten zbytek zaklínačů už pomřel, buď hladem, anebo chorobami. A vida, jeden z nich se objeví zrovna v mé vesnici. A první, co vyvede, je vražda. A když je přistižen při činu, má tu drzost odvolávat se na nějaké zatracené výnosy.“

„Na základě výnosu z roku tisíc sto padesát,“ zachraptěl Geralt, když si odkašlal, „vydaného Dagreadem, králem Kaedwenu a pohraničních marek, primo: zaklínačům se povoluje svobodně vykonávat jejich řemeslo na území království i marek a jsou vyňati z jurisdikce místních úřadů...“

„Za prvé primo,“ přerušil ho zostra Bulava, „brzo uplyne půl století od doby, kdy se Dagread obrátil v prach a s ním i jeho výnosy. Za druhé primo, žádný král mi nemůže nic z ničeho vyjmout, protože král je v Ardu Carraigh, daleko odtud, a tady vládne místní samospráva. Čili já. A za třetí primo, nebyl jsi, brachu, zatčen za vykonávání svého řemesla, ale za vraždu. Lovit vlkodlaky a zabíjet lešije je tvůj zaklínačský úkol. Ale abys mordoval lidi, to ti žádný král nepovolil.“

„Bránil jsem...“

„Daryle!“

Biřic Geralta poslušně udeřil pěstí, tentokrát do zátylku.

„Pořád se opakuješ,“ zahleděl se fojt na strop, „a to mě rozčiluje. Jestlipak víš, co může člověku způsobit rozčilení? Dokonce i tak klidnému člověku, jako jsem já?“

Vrána mrkla skleněným okem. Geralt mlčel.

„Ty,“ řekl po chvíli Bulava, „nejsi zaklínač. Ty jsi defekt. Potřebuješ opravu. Je třeba vrátit tě zpátky do toho vašeho horského hradiště, o kterém si lidé vyprávějí. Nevím, jak to tam u vás chodí. Je možné, že takový nedodělek, jako jsi ty, je rozebrán na jednotlivé části, aby mohly být použity k výrobě nových, lepších zaklínačů. Protože tak se to tam u vás dělá, ne? Zaklínači se skládají z různých lidských kousků, sešívají se nebo slepují nebo něco takového. Lidé povídají ledacos. Tak abych nemluvil naplano, já tě, nepovedený zaklínači, vyexpeduji zpátky do hor za Gwenllech. Za týden.“

Geralt mlčel.

„Ani se nezeptáš, proč až za týden?“ vycenil fojt v úšklebku žluté zuby. „Rád se odvoláváš na výnosy a zákony. I já prosazuji zákony. Můj zákon je takový, že v naší obci cizinci nesmějí nosit zbraně. A ty jsi sem přišel se zbraní.“

Geralt chtěl namítnout, že nepřišel, ale byl přivlečen. Avšak nestihl to.

„Trest,“ řekl Bulava, „je dvacet ran bičem. Vyměří ho zde přítomný Daryl a on má těžkou ruku. Takže se dříve než za týden nepostavíš na nohy. No tak, berte ho. Na náves s ním a přivažte ho ke sloupu...“

„Počkat, počkat,“ zadržel biřice muž, který právě vstoupil do místnosti. Měl na sobě šedý, kolem spodního okraje silně ušpiněný plášť. „Cože tak pospícháš s tím sloupem a bičem, Bulavo? Chceš zaklínače zbičovat? Ani náhodou, nic z toho. Potřebuji zaklínače zdravého a celého na staveništi.“

„Chceš mi tady,“ zašermoval fojt rukama, „mařit exekuci, Blaufalle? Stačí, že musím snášet, když mi lidi ze vsi odvádíš na robotu. Ale do jurisdikce se mi neplet, to není tvoje věc, ale moje kompetence. Zločin musí být potrestán...“

„Prdlajs, žádný zločin,“ přerušil ho Blaufall. „Nedošlo

ke zločinu, byla to sebeobrana a pomoc lidem. Moc se neošklíbej, protože tady mám svědka. Pojď dál, hospodáři. Pojď, neboj se. Řekni, co a jak se stalo.“

Geralt poznal rolníka, kterého včera zachránil před oloupením a který namísto poděkování utekl do lesa. Otce dívky, již si pamatoval vyslečenou do posledního hadříku.

„Svědčím...“ zajíkl se vesničan a ukázal na Geralta. „Svědčím čestným slovem, že tenhle mladej muž přispěchal, aby mě bránil před lupiči... Zachránil můj majetek... zachránil moji dceru před zhanobením... neposkrvněnou pannu vysvobodil z tlap násilníků...“

„A ten zběh,“ napovídal Blaufall, „se na něho vrhl se sekerou, mladík se jenom bránil. Sebeobrana! Potvrď, že to tak bylo, hospodáři.“

„Tak to bylo... nachlup tak! Pane fojt, ten mládenec je nevinnej!“ naléhal bledý svědek nepřirozeně hlasitě. „Pane fojt, propuť ho, prosím. A tady... prosím, vezmi si... jako, hmmm... možná byly nějaký výdaje nebo škody... rád je uhradím...“

Rolník s úslušnou úklonou podal starostovi měšec. Bulava ho rychle schoval do kapsy svých nabíraných kalhot. Tak obratně, že měšec ani necinkl.

„Sebeobrana!“ vyprskl. „Posekal chlapa mečem. Nevinný mládenec... Já bych ho radši...“

Všichni vyšli na náves. Biřici vystrkali Geralta ven, ani mu nerozvázali ruce.

„Ty, Blaufalle,“ zeptal se fojt, „odkdy jsi tak snaživý, že mi sem dokonce přitáhneš svědka? Tak moc toho zaklínače potřebuješ?“

„Copak to nevíš? Stavím cestu, Velikou silnici. Má vést z Ardu Carraigh přes lesy až do samotného Hengforsu. A ne ledajakou štreku, ale echtovní zemskou stezku, suchou a rovnou, trámy a hatěmi zpevněnou, aby mohly povozy a záprahy dobře projet. Je to náramně důležitá

věc, Veliká silnice umožní čilý obchod našich zemí se Severem. Sám král prý rozkázal, abychom si pospíšili. Jenže v lesích a v bažinách číhá spousta příšer, každou chvíli ztratíme některého z dělníků zabitého nebo uneseného netvorem...”

„Odkdy se tak staráš o ty svoje nádeníky? Vždycky jsi říkal, že na dělníkovi nezáleží, když nebude jeden, bude jiný...”

„Na dělnásky sral pes, ti chodí na povinnou robotu. Ale občas nějaký netvor zadává i předáka, a to zdrží práci a nabourá nám plán. Ach, škoda mluvit. Říkám, že potřebuji zaklínače, když prošvihnu termín, nejenže jsou prémie v hajzlu, ale ještě mi sem pošlou kontrolu. A kontrola...”

„Vždycky něco najde,” přikývl Bulava chápavě. „Jednou materiál prodaný pod rukou, podruhé nadsazené náklady, jindy zase...”

„Neodbíhej od tématu,” zamračil se Blaufall, „a hned toho zaklínače propuště. Neprodleně, ať si ho rovnou odvedu na stavbu... A to bys... co se děje?”

„Hraničáři ze strážnice,” zaclonil si fojt rukou zrak. „Vojáci pana Carletona.”

Na náves vjelo cvalem několik jezdců, zvířilo prach a vyplašilo slepice. Muži byli ozbrojeni, ale ustrojeni nejednotně, zato pestrobarevně, výstředně a poněkud vagabundsky. Pouze dva muži v čele byli upravenější. Velitel, kníratý muž v kamizole z losí kůže s pozlaceným bandalírem a v klobouku s pštrosím peřím. A dlouhovlasý elf s čelenkou v zeleném oděvu zvěda.

„Pan kapitán Reisz Carleton,” řekl Bulava a vykročil jezdcům v ústrety. „Vítejte, vítejte. Čemu vděčíme za takovou čest?”

Pan kapitán Reisz Carleton se naklonil v sedle a šťavnatě si odplívl. Pak pokynul zvědovi. Elf zajel ke sloupu s břevnem a obratně přes ně přehodil provaz s oprátkou.

„Ohó!“ Bulava si dal ruce v bok a ohlédl se, jestli za ním stojí jeho biřici. „Zdá se, že pan kapitán přijel do mé vesnice včeset. A dokonce vidím, kdo se dneska zhoupne v oprátce. Vidím dva v poutech... Ha, takže pan kapitán polapil dezertéry ze své patroly! Ty, kteří tady v lesích přepadávají vesničany a děvčata.“

„Tyhle dva,“ nakroutil si knír kapitán Reisz Carleton, „mě ani nenapadne včeset. Oba se proběhnou uličkou, špalírem karabáčů. Aby si to zapamatovali. To bude stačit. Mám málo lidí na to, abych je věšel za prkotiny. A aby mi je kdejaký vandrák beztrešně mordoal.“

Kapitán se vzpřimil a zvýšil hlas, aby promluvil nejen k fojtovi, ale i k vesnickým drábům, Blaufalloví, jeho knechtům a už se sbíhajícímu houfci vesničanů.

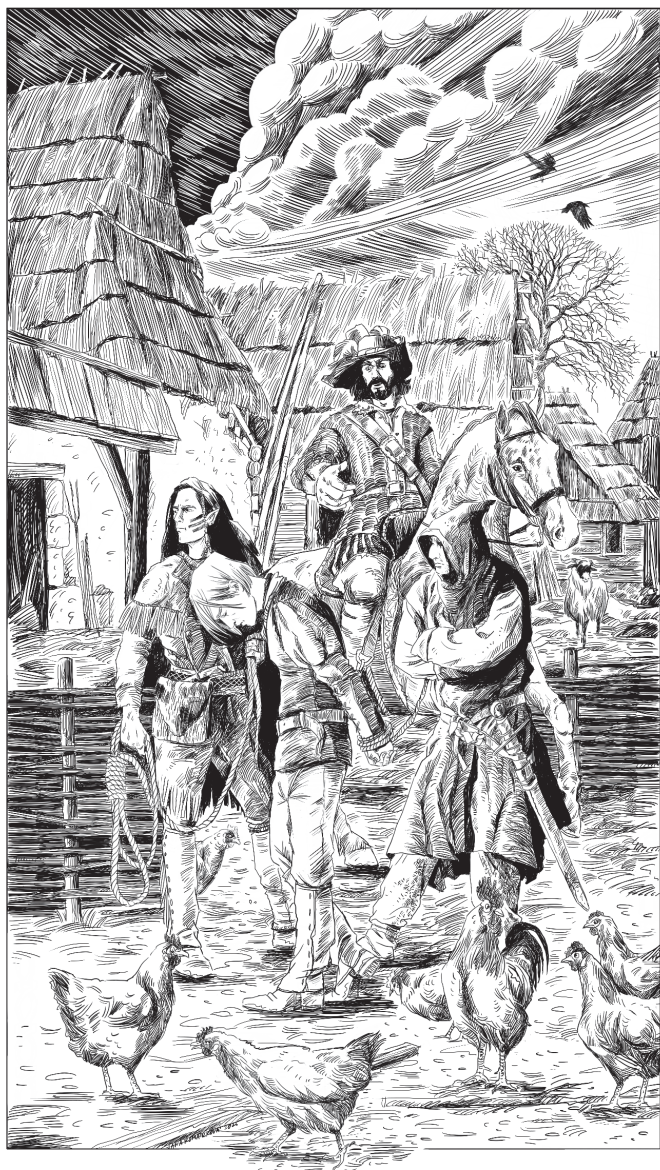
„Za co bych měl své vojáky trestat? Za co? Za svévolné opuštění posádky? Že chtěli přefíknout holku? Koneckonců jsme tady na strážnici jako na konci světa, jako ve vyhnanství, jako za trest. Neužijeme si tu ani piva, ani ženských... Není divu, že si chlapi občas odskočí, nějakou chytí...“ Reisz Carleton se rozhlédl po shromážděných lidech a zahřimal ještě hlasitěji. „Proč se, u všech hromů, ženské potulují po lesích? A ten zde přítomný vidlák, copak se musel vydat na cestu s tou svojí křehulkou, nemohl ji nechat doma? Tak proč mám být překvapený, že si chlapi chtěli... Neschvaluji to! Neschvaluji, ale chápu! Pane Aelvarre? Jsi připraven?“

„Připraven, kapitáne.“

„Tak sem s tím zaklínačem, Bulavo. Zabil mi vojáka, dostane provaz. Musíme všem dát odstrašující příklad. A neodřezávej ho, fojte, nechej ho viset ostatním pro výstrahu.“

Blaufall postoupil vpřed a zazdalo se, jako by chtěl promluvit, ale nechal to být. Biřici Geralta popadli, ale zůstali nejistě stát. Mělo to důvod.

Rozhostilo se ticho. A jako kdyby se náhle ochladilo.

Zpoza stodol vkrácel pomalu na náves vraný, smolně černý kůň. Nesl jezdce. Jezdec měl bílé vlasy, na sobě černou koženou blůzu pobitou na pažích stříbrnými cvočky a nad pravým ramenem mu vyčnívaly jílce dvou mečů.

Kůň prošel pomaličku a s grácií okolo vesničanů a fojta, aby se zastavil před kavalerií kapitána Carletona. Pak vraník pohodil hlavou, až zacinkaly kroužky udidla.

„Pan fojt Bulava,“ promluvil do ticha bělovlasý jezdec, „ihned uvolní mladého zaklínače. Vráti mu koně, zbraně a majetek. Okamžitě.“

„Ano...“ odkašlal si fojt. „Jistě, pane Holte. Hned...“

„Pane kapitáne Carletone,“ uklonil se mírně jezdec. „Zdravím.“

„Pane zaklínači Prestone Holte,“ dotkl se Reisz Carleton krempy svého klobouku. „Zdravím.“

„Pan kapitán,“ zvýšil jezdec hlas, „odtud laskavě ráčí odvést toho elfa s provazem a zbytek svých podřízených. Už vás tady není zapotřebí. Dnešní lynč je zrušen.“

„Opravdu?“ napjal se kapitán v sedle a položil dlaň na záštitu meče. „Jsi si tak jistý, pane zaklínači?“

„Ano, jsem si tak jistý. Na shledanou. Pane fojte, mladík je volný? Jeho věci navraceny?“

„Ach, ty zkurvysyne!“ vykřikl jeden z Carletonových mužů, vytrhl meč z pochvy a pobídl koně. „Já tě...“

Nedokončil. Jezdec jménem Preston Holt zvedl ruku a učinil krátké gesto. V povětří to zahučelo a zasvištělo, vesničané si zakryli uši. Voják zařval, vyletěl ze sedla jako z praku, těžce a bezvládně padl rovnou pod kopyta svých druhů. Jejich koně se polekali, frkali, dupali, pohazovali hlavami, jeden z nich se vzepjal. Kůň padlého muže se rozběhl mezi chalupy, kopal a vyhazoval zadkem.

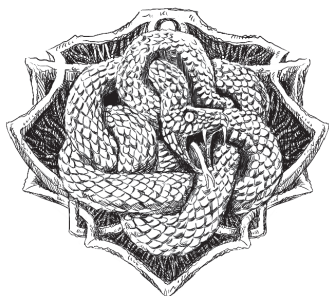
Zavládlo zaražené mlčení.

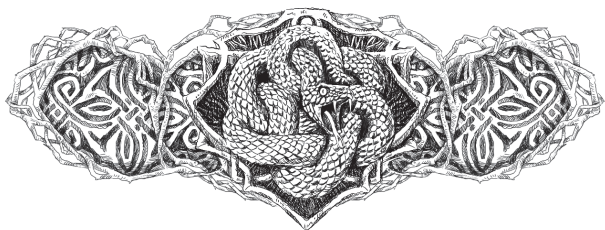
„Ještě někdo?“ zeptal se Preston Holt a zvedl ruku

v rukavici. „Někdo ochotný předstoupit? Hrát si na hrdinu? Ne? Myslel jsem si to. Loučím se s pány vojáky. Je už mladý zaklínač v sedle?“

„Je,“ odvětil Geralt.

„Tak na cestu. Za mnou.“

Horní marka své hraniční sloupy nad řekou Gwenllech vztyčila. Známa jest však ctižádost tamních markrabí dále do údolí Dračích hor pronikat, aby tak své panství, jež se za cismontánní považuje, navíc o transmontánní část rozšířili, pakliže se jim elfy hlouběji do hor vytlačit podaří. Nicméně léta ubíhají a nic takového se neděje.

Baldwin Adovardo,
Regni Caedvenie Nova Descriptio

KAPITOLA DRUHÁ

Kaedwenské království bylo známé v celém obydleném světě svým chladným a vrtošivým počasím. Země byla ze severu uzavřena bariérou Dračích hor a z východu mohutným masivem Siných hor, a tak trpěla nepředvídatelnými a častými pohyby vzdušných mas, které měly za následek dlouhé a mrazivé zimy, studená jara a krátká, deštivá léta. Co se týče podzimu, bývalo různě – někdy slunečno, teplo a příjemně, a někdy vůbec ne.

Nyní v měsíci březnu, jež elfové nazývají birke, sníh

ještě místy ležel v příkopech a výmolech a jeho zbytky se bělaly v prohlubních na planinách. Led stále kryl některé tůňky a louže žloutnouchými příkrovy. Slunce zdánlivě hrálo, ale když zadul vítr od hor, nezaštípal mrazem o nic méně než v lednu.

Geralt vyrazil z Kaer Morhen den před rovnodenností, jak mívali zaklínači ve zvyku. Ze zkušeností bylo známo, že monstra jsou po zimě nejhladovější a tak agresivní, že lidé ve vsích a osadách jsou ochotni utratit peníze za služby zaklínače, přestože v tomto období už snědli zásoby a sami mají nedostatek základních životních potřeb. Geralt však neměl příležitost být zaměstnán. Dopadlo to tak, jak to dopadlo, sotva dva dny jízdy od hor prásk ho, pic ho, sedlák a jeho dcerka, marodéri, holohlavý raubíř se zkaženými zuby, sek, sek, a tady to měl. Dostal se před soud fojta Bulavy z obce Neuholdu a před jeho rozsudkem a následně i před hrozbou lynčování vojáky z místní strážnice ho zachránil podivný bělovlasý muž se dvěma meči na zádech a na vraném koni, kterého nyní Geralt následoval.

„Navrhuji,“ otočil se ten podivný muž v sedle, „abychom nějaký čas jeli spolu. Kapitán Carleton tě možná pořád chce oběsit, bylo vidět, že si to hodně přeje. Není tak hloupý, aby mě pronásledoval, ale ty sám můžeš být snadným cílem. Takže pokud ti nevadí moje společnost...“

„Kdepak,“ ujistil ho spěšně Geralt a pobídl svoji plavou klisnu. „Budu rád... Já... jsem...“

„Vím, kdo jsi. Zbělaly ti vlasy po mutacích? Po změnách? Ztráta pigmentu jako u mě?“

„Ano... ale jak...“

„Jak vím, kdo jsi? Protože sleduji, co se u vás na Hradišti děje. A doslechl jsem se, že se tam vyškolilo nějaké zázračné dítě, že se jmenuje Geralt a že se má zanedlouho vydat na stezku.“

„Ale Vesemir...“

„Nikdy se o mně nezmínil? Nikdy mu neuniklo jméno Preston Holt? Abych ti to vysvětlil, Vesemir a já se od jisté doby pohybujeme po různých orbitách. Jestli víš, co tím myslím.“

Geralt sice přesně nevěděl, co je to orbita, ale s chápavým výrazem pokýval hlavou.

Nějakou dobu jeli mlčky. Bok po boku.

„Takže jsi z Kaer Morhen vyrazil na stezku,“ ozval se konečně Preston Holt. „Začátek se ti nevydařil zrovna nejlépe, ale tak to už se začátky bývá. Já tě ostatně nehodlám kárat, právě naopak, viděl jsem mrtvolu tohoto marodéra a tvoje sečné rány jsou bezchybné. Možná zbytečné, možná neuvážené, možná nevzhledné – ale celkem vzato bezchybné.“

Opět mlčeli, dívali se na stádo dobytka hnané na pastvu a na pastýře, jak běhá od krávy ke krávě, aby si ohřál zkřehlé bosé nohy v čerstvém teplém kravském lejně. Kravince mu je ohřály jen trochu, o něco více spíš to pobíhání.

„Vyhánějí krávy na pastvu,“ poznamenal Holt, „přestože tráva ledva vyčnívá ze země. Je to znamení, že začala sezóna a ty si najdeš bez potíží práci, Geralte. Vesnice budou brzy ochotny platit za ochranu pastevců a dobytka. Popožeňme koně tam k břízám na břehu výpusti.“

„Na břehu čeho?“

„Výpusti. Tohle je výpust, kanál, který sloužil k odvádění vody z dolu. Jak jistě víš, jsme v pohraniční oblasti Kaedwenu nazývané Horní marka. Bohatstvím Horní marky jsou nerostné suroviny: hlavně sůl, ale také stříbro, nikl, zinek, olovo, lapis lazuli a podobné věci. Alespoň tak tomu bylo v minulosti, dneska se zdá, že většina rud je vytěžená. Nic netrvá věčně.“

Geralt to nekomentoval.

„Vidíš ten vršek před námi? Nazývá se Podkurek, tak

je vyznačen i na oficiálních mapách. To proto, že právě tam chalupník jménem Podkurek někdy před sto lety náhodou vykopal hroudu stříbra velkou jako pořádná hlávka zelí. Okamžitě tam otevřeli šachtu vyhloubenou do svahu hory. Těžilo se v ní velké množství stříbra a galenitu, olovené rudy. Čím hlouběji však horníci kopali, tím větší potíže měli s vodou. Takových odvodňovacích štol a příkopů je tady plno, však uvidíš. Až se nakonec kvůli nákladům na odvodňování těžba přestala vyplácet. Horníci se odstěhovali do jiných oblastí. Zanechali tady labyrint chodeb a štol, nyní už částečně zatopených. A teď to nejlepší: opuštěné a polozatopené doly obsadili a ovládli invazní zatravci. Doufám, že víš, co to jsou zatravci?“

„Zatravci,“ odříkal Geralt, když nabral dech, „jsou nevelká monstra připomínající opice se psí hlavou. Žijí pospolitě v podzemí, ve tmě. Ve smečce jsou nebezpeční...“

„Pekelně nebezpeční,“ přerušil jeho proslov Preston Holt. „A dost často dorážejí na havíře, kteří přicházejí kopat do svahů Podkurku a hledat stříbro, jež se tu ještě pořád dá najít. Hele, tady je důkaz mé informace, to světlé před námi jsou plachty vozů a stanů. Přicházíme rovnou do tábora podnikavých kovkopů. Letos na jaře jsou první.“

Podnikaví kovkopové je v první chvíli uvítali delegaci vyzbrojenou lopatami a sochory. Výhrušné tváře těchto vítajících předkládaly prosté sdělení: táhněte pryč, vetřelci, my jsme tu byli první. Výrazy jejich tváří však rychle zvlídněly – nově příchozí nebyli, jak vyšlo vzápětí najevo, nežádoucí konkurencí. A tak na ještě nedávno nepřátelských obličejích teď příchozí spatřili radost.

„U všech bohů, díky jim!“ zvolal nejstarší z horníků a schoval za zády motyku, kterou se ještě před chvilkou varovně rozmachoval. „Díky bohům! Vždyť to je věhlasný

pan zaklínač! Když jsme se doslechli, že jsi ve zdejšími okolí, už jsme pro tebe sami chystali poslat! A ty jako bys k nám spadl z nebe, jako z nebe!“

„To mám ve zvyku.“ Preston Holt se vzpřimil v sedle. „Spadnout z nebe potřebným. Však jsem zaklínač.“

Mezitím se k horníkům připojilo několik bédujících žen. Lamentování bylo stále hlasitější a nesouvislejší. Preston Holt se hlasem a gesty začal dožadovat pořádku. Chvilí trvalo, než se konečně podařilo zjistit, o co horníkům a jejich ženám vlastně jde.

„Zaklínače potřebujeme, zaklínače!“ halasil a mával motykou starý havířský předák. „Podzemní příšery, co pod horou přebývají, nám unesly chlapce! Napadly a unesly, odvěkly do hlubin! Kdo jiný ho teď zachrání, když než ty?“

„Nejsou to ani dva týdny,“ promluvil Holt, „kdy jsem vás varoval, abyste se drželi dále od staré šachty a štol. Co? Neříkal jsem to? Že máte kopat na druhé straně hory? Říkáte, že toho chlapce unesli zatravci? Kolik mu je let? Pět? Dávno? Aha, především? To jste moc nespěchali, abyste pro mě poslali. Sesedej, Geralte.“

Preston Holt sesedl z koně. Geralt si nemohl nevšimnout, jak mu to jde ztěžka. A jak silně napadá na levou nohu. Holt mávl rukou, aby odehnal ženy, které ho s nářkem obklopily. Chvilí hovořil s předákem havířů a pak zatahal Geralta za rukáv.

„Tak co, mladý zaklínači,“ řekl. „Pomůžeme lidem v nouzi, kterým škodí příšery. Protože si nás právě najali.“

„Jestli toho chlapce unesli zatravci především,“ zabručel Geralt, „je jen nepatrná šance, že by ještě...“

„Žil? Ano, to je pochybné. Ale možná najdeme aspoň... hmm... dáme jeho matce možnost pohřbít to, co zbylo... Nač takové rozpaky, mladý Geralte? Tuhle ses bez rozmyšlení vrhl bránit dívčí počestnost a posekal člověka na smrt, a teď váháš?“

„Říkám snad něco?“ pokrčil rameny Geralt. „Copak váhám? Neváhám.“

*

Na úbočí hory se zachovaly zbytky dřevěných konstrukcí, nejspíše odvodňovacích žentourů. Tam také ústila zčásti zhroucená šachta, která se rozevírala jako propast.

„Po dolu tady zůstala jen šachta,“ vysvětloval Holt, „a tamhle vzadu štola. Obě vedou k porubu. Porub je klikatý, protože postupoval podél rudné žíly, která je kompletně vytěžená. Sloj odtamtud klesá dolů a vede k nižšímu porubu, ještě klikatějšímu a s četnými bočními chodbami. Níže je šachta zaplavená. Zatravci sídlí na tom nižším patře. Mohou tam být i nějaké díry, propojení s přírodními jeskyněmi.“

Plán je tedy následující: s tou svou nohou dolů neslezu, takže se vydám do štoly, tam budu rámusit a nalákám na sebe zatravce. Pak všechna naděje spočívá na tobě. Sestoupíš šachtou do porubu a sejdeš dolů. Tam máš šanci najít... to, co je potřeba. S trochou štěstí, které ti přeji, chlapče. Na shledanou nahoře.“

„Možná bychom nejdřív,“ pokusil se Geralt, „měli očíhnout...“

„Co bychom měli?“ ušklíbl se Holt. „Aha, rozumím. Jenže to je k ničemu... to očíhnutí. Vypij elixír, medailon do hrsti a vlez do šachty.“

„Při vši úctě,“ vykoktal vedle stojící předák, „tenhle junák je dost mladý... Bude si vědět rady? Mysleli jsme, že ty, pane Holte, slezeš dolů. Ty osobně...“

Preston Holt se otočil a zahleděl se na něj. Starý havíř se příkrčil a něco zahuhňal. Ale větu nedokončil.

*

Chodba byla vysoká, Geralt mohl jít vzpřímeně a stále ještě ke stropu chybělo několik coulů. Všude ze stěn kapala voda a kromě zvuku padajících kapek nebylo slyšet vůbec nic. Přidal do kroku, chtěl se co nejrychleji dostat ke klesající sloji, dříve než Holt začne podle plánu rámusit v horní štolu.

Ve stěnách porubu zely hluboké díry, dutiny po vyložených kusech rudy. V jednom z těchto výklenků si všiml podivné cihlové stavby, nebo spíše jejích zbytků. Nemohl vědět, že jsou to ruiny starobylé kapličky. Horníci, o čemž Geralt vlastně také nevěděl, věřili v bohy nejdéle ze všech společenských skupin. Jelikož pracovali v podmínkách trvalého ohrožení, prostě museli věřit, že nad nimi bdí nějaká prozřetelnost a že modlitby, kterými ji vzývají, jim zajistí bezpečí. Jak lze snadno uhodnout, praxe záhy ukázala, že modlitby jsou k ničemu, že závaly a výbuchy metanu se stávají stejně často zbožným jako bezvěrcům. Ale horníci přesto věřili, stavěli kapličky, zapalovali svíčky a modlili se. Dlouho. Ne však věčně. Zdravý rozum nakonec jako obvykle zvítězil.

Chodba se začala prudce svažovat, už sestupoval. Nastražil uši, ale nadále neslyšel nic než kapající vodu.

Zdálo se, že už je na spodním patře, když to začalo.

Ze tmy přisvištěl velký kámen a oťel se mu o vlasy. Za ním přiletěly další, některé zasáhly přesněji. Jeden z nich udeřil Geralta do hlavy a oťrásl jím. Zatravci se na něho vrhli ze všech stran, divoce vyli a štěkali, škrábali a kousali. Nedalo se spočítat, kolik jich je, míhali se okolo něho příliš rychle. Geralt vytrhl z pochvy meč, jen aby o něho okamžitě přišel – dva zatravci ho znehybnili, třetí mu velkým kamenem vyrazil zbraň z ruky. Netvor zvedl ukořistěný meč, otevřel psí tlamu dokořán a vítězoslavně zařval. Jeho triumf byl předčasný – Geralt ze sebe oba útočníky setřásl, popadl kámen, mrštil jím a trefil monstrum rovnou do zubů. Zatravec upustil meč, Geralt skočil, popadl

zbraň dříve, než dopadla na zem, a zabil netvora zápasícího s kamenem vzpříčeným v čelistech. Pak dvěma rychlými seky zneškodnil další dva a dal se na útěk směrem k šachtě. Za jeho zády se ozýval divoký štěkot a přilétaly odtamtud další kameny – některé znovu zasáhly. Jeden ho trefil do zátylku, až se mu v očích zajiskřilo a zablýsklo. Druhý kámen ho uhodil do kříže a div ho nepovalil. Dvakrát ho zatravci dostihli, zahryzli se mu do lýtek a před vážnějšími zraněními ho ochránily jen kožené kamaše. Další vyskočil výše a bolestivě ho kousl nad koleno, kde už kamaše nohu nechránila. Geralt ani nezpomalil, aby ho zabil.

V dešti kamenů doběhl k šachtě, vylezl na zbytky žebříku, dostal se na povrch, tam padl a zůstal ležet. Nějakou dobu.

„No dobrá,“ uslyšel. „Vylezl jsi ven. A dokonce bez vážnějšího poranění. Vidím, že na pár místech krvácíš. Ale nikde krev neteče proudem, a to je co říct. Máš můj obdiv.“

Preston Holt stál nad ním a okusoval stehno pečeného kuřete.

„Do pytle,“ zasténal Geralt stále vleže. „Do pytle! Měl jsi být ve štole... dělat kravál... abys odvedl pozornost...“

„Opravdu?“ odhodil Holt ohryzanou kost. „No jo. Omlouvám se, dočista jsem zapomněl.“

Geralt zaklel. S ústy stále na zemi.

„Řeknu ti ještě něco,“ olízl si Holt prsty. „Nic nám nezaplatí. Protože ten harant se našel. Sám přišel. Prostě se jenom někde toulal a havíři jako obvykle obviňovali zatravce. Vstávej, mladý Geralte. Zaklínači Geralte. Dovol, pomohu ti. Můžeš chodit? Tak pojďme. Jak jsem řekl, zapláceno nedostaneme. Ale dají nám najíst a nechají nás přespat. Jejich děvčata ti ošetří rány. A jestli pěkně poprosíš, možná k tobě některá z nich bude milá.“

Zamířili k táboru a kouřícím kotlíkům. Geralta bolel každý krok.

Baculaté dívky ho na několika místech obvázaly a daly mu najíst. A havíři je nechali přenocovat. Holta ve stanu, Geralta na voze. Jedna z dívek za Geraltem v noci přišla a byla milá. Ale jen milá, jenom trošku a nic víc. A hned potom odešla.

*

Za svítání Geralt vylezl z vozu a s bolestivým sykáním začal sedlat svou klisnu. Při té činnosti ho zastihl Holt.

„Kam ten spěch?“ promnul si oči. „Počkej. Dají nám snídani a potom pojedeme dál.“

„Do pytle,“ ucedil Geralt. „Třeba si vůbec nejsem jistý, jestli chci s tebou kamkoliv jet. Třeba bych radši jel sám.“

Holt se opřel o kmen břízy a pozoroval oblohu. Jasnou, bez jediného mráčku.

„Plně tvoje chování chápu,“ řekl. „Ale musel jsem tě, s důrazem na ‚musel‘, předem vyzkoušet, abych zjistil, jak si povedeš v akci.“

„Nemusel jsem se odtamtud dostat.“

„Ale dostal ses.“

„Ne díky tvé pomoci. Proto teď...“

„Prosím tě,“ skočil mu do řeči Holt, „abys mě doprovázel ještě aspoň do poledne. Což znamená, když to zhruba spočítám, patnáct nebo šestnáct mil. Ten čas a ta vzdálenost, myslím, bude stačit, abys vydýchal zlost, kterou na mě máš, a podíval se na věc střízlivěji. A já pak pro tebe budu mít nabídku.“

„Jaká je to,“ přimhouřil oči Geralt, „nabídka?“

„Šestnáct mil. V poledne.“

*

Bylo skutečně kolem poledne, když obloha znenadání zčernala křídly a pod ní rozlehlo pleskání letek a velké krákání. Ze země a větví okolních stromů se zvedly a vzlétly desítky, ne-li stovky černých ptáků.

„Krkavci,“ vydechl Geralt. „Tolik krkavců! To není možné! Krkavci nelétají v hejnech! Nikdy!“

„Máš pravdu,“ připustil Holt. „Tolik krkavců pospolu je nevidaný úkaz, také se divím. Bezpochyby máme co do činění s neobvyklým jevem. Jenže se nacházíme na dost neobvyklém místě, pokud sis všiml.“

„Rozcestí,“ rozhlédl se Geralt. „Křižovatka.“

„Rozcestí. Symbolické místo. Čtyři cesty do čtyř světových stran. Místo volby a rozhodnutí. Které budeš nyní muset učinit, Geralte. Zaklínači Geralte.“

Krkavci se usadili na vyšších větvích stromů. Krákali a shlíželi na jezdce dole pod sebou.

„Tři z těchto cest, včetně té naší, jsou tvoje cesty osamělého zaklínače, osud, který sis vybral, když ses z Kaer Morhen vypravil na stezku. Pokud se vydáš některou z těch tří cest, pokud se tak rozhodneš, rozloučíme se. Jestliže si ale vybereš čtvrtou cestu, vyslechneš si mou nabídku.“

Krkavci krákali.

*

„Jsem, jak sis zajisté všiml, člověk v letech. Sám dodám, že v hodně pokročilých letech. Divil by ses, jak pokročilých. Jsem rovněž, je to vidět a nelze to skrýt, mrzák. Moje dny zaklínačské slávy jsou minulostí. Už nevyjdu na stezku s meči a lesk mých čepelí, poeticky řečeno, už nepronikne temnotou. Jenže temnota stále přetrvává, nestvůry stále řadí po nocích. Můžeš se jim postavit a porazit je. A nestvůrami ohrožení lidé vyhledají tvou pomoc.

Jářku, já tady básním a ty čekáš na mou nabídku.

Tady je: nabízím ti spolupráci. Byl jsem známý v celém Kaedwenu a pořád jsem, nikdy jsem si nestěžoval na nedostatek zákazníků a i nyní mě lidé žádají o pomoc, kterou jim už nemohu poskytnout. Ale ty můžeš. Prověřil jsem si tě a říkám: staň se mým nástupcem, Geralte. Místo toho, aby ses o hladu toulal po cestách, zůstaň se mnou. Využij mé reputace a nebudeš mít o práci nouzi. A po práci se budeš mít kam vrátit. A kde přezimovat. Já zase... budu rád, když někdo bude pokračovat v mé práci. A také, to neskrývám, když mi někdo ve stáří pomůže.

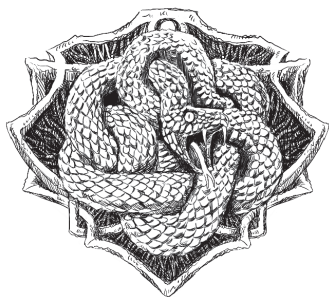
Nemusíš se rozhodnout hned. Prozatím bude stačit, když dále nepojedeš sám, ale zůstaneš se mnou. Pobudme ještě spolu. Souhlasíš?“

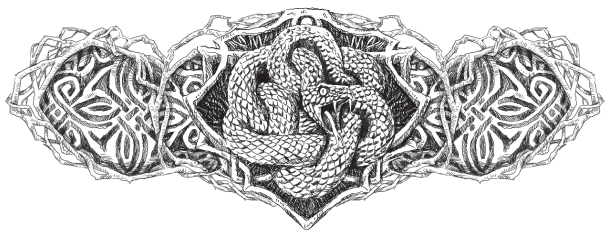
„Co já vím... souhlasím.“

„Tak pojedme. Nechejme toto rozcestí krkavcům.“

Krkavci se s nimi rozloučili krákáním.

„Neuraz se,“ otočil se Holt v sedle, „ale trvám na tom, abys přede mnou mluvil přiměřeně kultivovaně. Konkrétně vypusť výrazy jako ‚očíhnout‘ a ‚do pytle‘.“

Západní marka na řece Buině leží a na západě s Poštolčími horami hraničí. Dřívějším úmyslem zdejších markrabích bylo posouvání tohoto pomezí stále dále a dále na západ, leč jejich záměr selhal, neboť království Hengfors zde svou východní hranici vytyčilo. Rozhořel se spor a hrozilo krveprolití. Hengfors, byť státěček malý, měl mocného protektora v Koviru, a tudíž markrabí musela hlavu sklonit a na mír přistoupit.

Mírová smlouva, uzavřená v roce 1225 post Resurrectionem a nazvaná Holopolská dohoda, hranici mezi oběma královstvími na řece Braa stanovila a tím západní hranici marky non plus ultra ustálila.

Baldwin Adovardo,
Regni Caedvenie Nova Descriptio

KAPITOLA TŘETÍ

Jako obvykle si jich nejprve všimly kočky a děti. Kočky, jichž bylo na okraji městečka v přemíře, se neochotně klidily z cesty, na odchodu otáčely hlavy a prskaly. Děti

zahazovaly to, s čím si hrály, hlavně hroudy zaschlého bláta, a s pištěním a brekem utíkaly domů.

Kromě koček a dětí nevěnoval nikdo z obyvatel městečka Spynhamu příjíždějícím zaklínačům sebemenší pozornost. Člověk by si myslel, že jezdci v černých pláštích s meči na zádech jezdí do Spynhamu tak pravidelně, že místní usedlíky naprosto přestali zajímat.

Preston Holt městečko znal a věděl, ve které stáji mají zanechat koně. Dále pokračovali pěšky blátivou uličkou a plašili další kočky a další usmrkance.

„Velkomožný pane,“ oslovila Geralta pod stěnou dřepící žebračka s nemluvnětem na klíně. „Velkomožný pane, daruj grošík... na mléko pro dítě...“

Než stačil Holt zareagovat, Geralt vytáhl z váčku marku a hodil ji ženě, která mu přemrštěně děkovala. Holt zhruba půl sta kroků mlčel, ale nakonec se zastavil.

„Nejsi velkomožný pán,“ utrousil, dívaje se Geraltovi do očí. „Zato jsi velký hlupák. Za marku je možné koupit mléko od dvanácti krav. Tobě, jak se zanedlouho přesvědčíš, za zabití monstra nebudou chtít zaplatit o moc více. A zabít monstrum je trochu větší námaha než škemrat o almužnu a cenit zkažené zuby. A to děcko bylo zaručeně vypůjčené od kumpánky, která sedí v krčmě a čeká na zájemce, aby ho za půl marky vykouřila na záchodě. Varuji tě, nechod' příště tou uličkou, poněvadž jestli se tam znovu objevíš, všichni se ti vysmějí.“

Geralt se chtěl na okamžik Holtovi vzepřít a odseknout, ať se do něho nenaváží a hledí si svého. Neudělal to. Nějak podvědomě začal Holta považovat za nadřizeného, v podstatě za mistra. Možná proto, že mu Holt velice připomínal Vesemira. Chováním a řečí. Fyzicky se od něho velice lišil.

Před nimi zasvítilo vápnem obílené průčelí chrámu, pod nímž seděla celá armáda žebraček a žebráků. Chrám

byl řadu let zavřený a opuštěný, ale žebráci tady vysedávali a vztahovali ruce po almužně. Ze zvyku.

Holt prozíravě odtáhl Geralta na protější stranu ulice.

„Víš, proč nám říkají vědmáci?“ zeptal se. „Protože jsme děti vědem.“

„Do pytle...“ zajíkl se Geralt. „To je nějaký výmysl. Vědmáci z vědem. Ani nápad.“

„Nejspíš ti to bude připadat směšné, ale je to pravda. První zaklínači byli potomci žen s nekontrolovatelnými magickými schopnostmi, kterým se říkalo vědmy. Často bývaly pomatené, a tak sloužily nadrženým mladíkům jako sexuální hračky. Děti, následky takových hrátek, byly pohazovány. Nebo odkládány do sirotčinců a útulků, z nichž se občas dostávaly do zaklínačských škol.“

„Houbeles. To sis vymyslel. To jsou hrozné bludy.“

„Nejsou. My všichni zaklínači pocházíme z mentálně postižených dívek a žen. Nezdá se ti to komické?“

„Vůbec ne. Tak to nebylo.“

„Bylo, bylo. Ale je to už dávno! Teď už u chrámů žádné vědmy nenajdeš. Čarodějové je všechny eliminovali. Ha! Nic netrvá věčně.“

Jak se blížili k rynku, lidí okolo nich přibývalo. Pro Geralta to byla novinka. Nebyl zvyklý na tlačenicí, cítil se v ní nesvůj. Rozčiloval ho rámus. Zadržoval dech, ale okolní zápach byl čím dál nesnesitelnější. Smrděl tady kouř, přepálený tuk, hnijící ovoce, hnůj a kdovíco ještě. Na náměstí museli vstoupit do uličky stánků a davu nakupujících. I zde Geralt poznával spoustu novinek a zažíval různá překvapení. A posléze i údiv. V životě ho nenapadlo, že na světě je tolik řemesel a že se na prodej nabízí takové množství všelijakého zboží. A že je tolik lidí ochotných nakupovat. Řemeny a kožené výrobky, hliněné hrnce s glazurou i bez ní, kožešinové čepice, kožichy, krpce, vyšívané šátky, měděné pánve, hrábě, vidle, násady na motyky – a preclíky, preclíky, preclíky.

Holt sortimentu na pultech stánků nevěnoval žádnou pozornost. V jistém okamžiku se však přestal protlačovat davem a chytil Geralta za rukáv.

„Sklop zrak,“ sykl. „Sklop zrak, nedívej se.“

„Proč?“

„Čarodějky.“

Geralt poslušně odvrátil pohled. Neochotně. Dvě ženy u stánku s jantarovými šperky doslova magneticky přitahovaly pozornost. Bohatým oděvem. A úchvatným vzhledem.

„Ony,“ vysvětloval Holt, když se vzdálili, „považují obyčejné lidi za dobytek a zaklínače přímo nenávidí. Vždycky vyhledávají sváry a zírání mohou považovat za provokaci. Proto bude lepší, když naše medailony nevycítí.“

Holt se zastavil před honosným domem, nad jehož dveřmi visel vývěsní štít. Malba na štítu, vcelku zdařilá, zobrazovala mořskou pannu s bujnými nadry. Pod sirénou byl nápis:

LORELEI

Holt uchopil klepadlo a rázně zaklepal. Velmi rázně.

Těžké dveře se otevřely a stanul v nich ramenatý chlapec s čelistí jako bochník chleba. Delší chvíli si oba zaklínače měřil pohledem. Potom ucouvl a pokynul jim, aby vstoupili.

Očividně obeznámený Holt bez vyzvání stáhl ze zad oba meče a podal je portýrovi. Geralt bez otálení následoval jeho příkladu.

Odzbrojení muži vstoupili do několika lampami osvětlené předsíně. Geralt zalapal po dechu, místnost byla prosycená vůní parfémů a kadidla. Na stěně visel obraz s další malbou mořské panny. Podobně prsaté, ale bez nápisu.

„Pane Prestone Holte,“ promluvila žena, jež právě vstoupila.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zaklínač - Rozcestí krkavců.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.